

ONZE TAAK

DOOR A. J. DREWES

WE KOMEN NU TOT EEN MOEILIJK vraagstuk, omdat we steeds geneigd zijn, de fout te begaan, waarop ik in een vorig artikel wees, n.l. te scheiden, waar we alleen moeten onderscheiden. Vroeger stond er boven deze rubriek een tuinman-boomkweker, die bezig was een jong boompje te snoeien. Dat was één zijde van de opvoedingstaak. Niet de meest aantrekkelijke zijde. Fouten aanwijzen — en meer of minder geslaagde pogingen doen om ze weg te nemen — dat is zeer zeker een belangrijk deel der opvoeding. Maar voor zeer velen is dat de opvoeding zelf. En dat is het niet. Ik ga niet over tot de behandeling van eenige karakterfouten van onze kinderen, voordat ik er sterk den nadruk op heb gelegd, dat er een veel belangrijker deel der opvoeding wordt verzuimd, wanneer men alleen snoeit en wiedt. Dat moet óók gedaan, maar er moet niet minder gedaan worden, wat de oude schipper deed in een ander vignet dat voor dit tijdschrift werd gebruikt. Hij staat er bij, houdt een wakend oogje, geeft aanwijzingen als het noodig is, is klaar om in te grijpen, als het verkeerd gaat, maar hij laat den jongen schipper zijn gang gaan.

Karaktervorming geschiedt van binnen uit. Wat van buiten af gebeurt, is met onvruchtbaarheid geslagen, wanneer er van binnen uit geen werking geschiedt. God verbetert de menschen niet zoo 'n beetje van buiten af — dat doet Hij ook — maar de echte verbetering d.w.z. de bekeering, die werkt Hij in het hart en die openbaart zich daarom ook van binnen uit.

Ik begin nu met over karakterfouten onzer kinderen te praten. Voor die karakterfouten moeten we een open oog hebben. En het moet ons streven zijn, het kind te leeren die fouten te overwinnen.

Het kind moet dus die fouten als fouten leeren kennen, ze moeten hem hinderlijk, lastig, slecht, tot zonde worden en hij moet er zelf tegen leeren te strijden. De opvoeding, die van buiten af alleen werkt, is er op uit, het kind de fouten slechts hinderlijk te maken. Ze legt straf op en verbindt deze straf met het begaan der fout of van het kwaad. Een ding, dat we niet missen kunnen, maar waarvan we toch moeten weten, dat het niet afdoende is. Dat de eigenlijke taak van den opvoeder verder en hooger ligt. Het is niet voldoende, dat er geen fouten worden gemaakt, geen overtredingen worden begaan. Daarvoor dient een contrôle op het kantoor, bij den trein, op de tram, in het leger. Loopt de zaak daar glad, dan is men tevreden en kan men tevreden zijn. En in sommige gezinnen schijnt men het ook al voldoende te vinden, wanneer de zaak glad loopt. Maar in werkelijkheid is het toch pas, zooals het wezen moet, wanneer we „Uw geboden doen *met lust*.” Wanneer zich daar „*al ons zielsverlangen heen strekt*.”

Dat is toch nog wel wat anders, dan afmeten met hoe weinig men kan volstaan. Het komt meer in de sfeer van het woord van Christus: „Indien men u dwingt één mijl te gaan, ga twee mijlen. Neemt men uw mantel, geef ook den rok.”

Die bereidheid komt niet door dwang van buiten af, maar door drang van binnen uit.

Hier staan we dan ook meteen aan de grens van ons kunnen. We mogen als dokter of als kweker optreden, de bereidheid des harten kunnen we niet geven. Wij kunnen alleen belemmeringen uit den weg nemen. „De steenen wegruimen.”

DE DOCHTER VAN DEN ZEEKONING

ZOO NOEMDE IN EEN ALS „OFFICIËEL” hofdichter” vervaardigd welkomstgedicht, Tennyson, meer dan zestig jaar terug, prinses Alexandra van Denemarken, die naar Engeland kwam als de gemalin van den prins van Wales.

't Was een kleine toespeling op den tijd, toen vele eeuwen terug, de Deensche en Noorsche Zeekoningen het den Britten zoo bang maakten.

Jong was ze, — nog geen twintig.

Den leeftijd der zeer sterken bereikte zij, maar ook geen jaar langer werd haar toegemeten, — eerst in 't begin van December zou ze een-en-tachtig geworden zijn en in 't laatst van November stierf zij.

Wat heeft zij een kronen zien vallen!

In haar jongen tijd was de koninklijke familie van Denemarken, mag ik 't zoo eens noemen? de vorstelijke voorraadschuur van prinsessen, die ten huwelijk gegeven werden en van prinsen, die opengevallen of nieuw opgerichte tronen bezetten.

Een groot deel der internationale, Europeesche vorstenfamilie had mede Deensch bloed in de aderen.

Er bleek nog iets van bij haar begrafenis.

Nimmer, na het huwelijk in Berlijn van ex-keizer Wilhelms eenige dochter met den erfprins van 't voormalige Hannoverse vorstenhuis, in 1913, zijn er zoo-veel vorstelijke personen uit Europa vereenigd geweest, als nu bij de baar van Koningin Alexandra.

De Deensche jonkvrouw werd een Engelsche vorstin.

Dat op zich zelf, zegt al veel.

Het Engelsche volk heeft kostelijke eigenschappen, doch eer een vréemde door de Engelschen als hunner één wordt erkend, moet er heel wat water door de Theems vloeien . . . . hoeveel tientallen van jaren heeft het Hannoverse vorstenhuis er niet over moeten doen, eer het geheel ingeburgerd was!

Alexandra verliet haar volk en maagschap.

Zij voegde zich geheel naar Engelsche zeden en gewoonten: zij werd een Britsche prinses en nu bij haar dood rouwt heel Engeland, omdat *niet* een vreemde, maar een rond' en om *Engelsche* prinses begraven werd.

En zelfs „Labour” deed het oprecht leed, dat een edele vrouw, zóó dicht bij den troon, was heengegaan.

Lot en leven, óók van koningskinderen en koningsdochters, zijn waarlijk niet altijd zoo benijdenswaardig.

Ook koningin Alexandra heeft het ondervonden.

De „vrome” Koningin, noemde een der Engelsche bladen haar; laten we hopen, dat het werkelijk „godvreezend” beteekenen mag, — dán heeft ze in haar moeilijk leven geweten, op Wien zij leunen en steunen kon.

Want, nogeens, haar pad was niet steeds met rozen bestrooid!

Wel in 't begin, toen zij trouwde.

De oude Leopold I van België, had het paar bij elkander gebracht, aan 't hof te Brussel en prins Edward zal er zijn beste beentje wel hebben voorgezet, — toen een half jaar later het huwelijk plaats vond, werd de oude koning te Londen schertsend de huwelijks-makelaar genoemd.

Over dat huwelijk zwijgen de bladen.

Och! Alexandra zal haar gelukkige jaren ook wel hebben gekend, maar de *ouderen*, die zich Edward, „den prins van Wales, Senior” nog herinneren, weten 't ook wel, dat Alexandra onmogelijk al de paden kan goed-

gekeurd hebben, die haar pretlievende echtgenoot als kroonprins meende te mogen bewandelen.

Maar de Heere schonk haar kinderen, die moeders leven veraangenaamden.

Doch ook dáár proefde zij al 't bittere van!

En de zwaarste smart in haar leven is 't geweest, toen haar oudste zoon, óók een Edward, te Sandringham, het buitenverblijf, dat haar man haar geschonken had, aan longontsteking in weinige dagen bezweek.

Sinds dien tijd week de smart niet van haar zijde, al werd ook door de jaren de wonde min of meer geheeld.

Neen, gemakkelijk was haar leven niet.

De laatste jaren zijn nog de rustigste geweest.

Want in haar eersten tijd, hoe zal ik het zeggen: koningin Victoria was een bēste schoonmoeder, daar niet van, doch de gemakkelijkste was zij nu eenmaal niet. En als de prins van Wales 't vaak niet met haar vinden kon, lag voor een *klein* procent toch de schuld ook wel bij de moeder-vorstin, die den volwassen zoon aan ál te strakken teugel binden wilde.

En tusschen die twee stond dan Alexandra in.

De positie wás soms lastig.

Na den dood van den prins-gemaal, trok Victoria zich uit het openbare leven terug en liet dat gewichtige deel der koninklijke taak aan haar kinderen over, — en als in die lange jaren het Engelsche volk niet van zijn koningshuis is vervreemd, is dit voor een niet gering deel aan Alexandra te danken.

Maar wat zoowel de buitenlandsche als de binnenlandsche politiek betreft, die hield Victoria voor zichzelf, en al taalde Alexandra zélf niet naar staatkundigen invloed, het moet haar toch ook zéér hebben gedaan, als haar man, vader van volwassen kinderen toch, klagen

moest, dat soms een ambtenaar op 't Departement méér van de staatszaken hoorde dan hij, die elk oogenblik tot den troon kon geroepen worden.

Eindelijk kwám zijn tijd en de koningsjaren zijn zeker voor Alexandra wel de zwaarste geweest.

Na haars mans dood kwam een rustig leven.

Op Sandringham was zij de model-burchtvrouwe.

En eerst een paar jaar geleden trok zij zich uit het openbare leven terug.

Veel, zeer veel heeft zij, langer dan een halve eeuw, gedaan voor de verpleging en het ziekenhuiswezen in Engeland. Zij heeft der zieken [rustbed gespreid, mag men wel zeggen.

Zij heeft ook het voorrecht gehad, dat ze niet onvoorbereid weggenomen is.

Langzaam ging haar kaars uit.

Zij wist, dat 't naar 't einde ging.

En al kwam het oogenblik van sterven tenslotte nog zóó plotseling, dat lang niet al de verwanten tijdig konden gewaarschuwd worden, háár is de waarschuwing niet gespaard; moge zij bereid bevonden zijn en zij 't ons een herinnering, dat ook het langste leven ras voorbijsnelt, en zien wij vliegen daarheen . . . . Voor koningin en onderdaan geldt het tenslotte: wie *geloofd* zal hebben, zal zalig worden.

z P. BR.

.... Hier heeft de Wintervorst zijn zetel opgeslagen ....